

Búcsúbeszéd

Sok szeretettel üdvözlök mindenkit a végzős évfolyam nevében!

Azzal a megbízással állok most itt, hogy tolmácsoljam közel 200 diáktársam érzéseit a búcsú pillanataiban. Ez egy nagy kihívás, hiszen a saját érzelmeimen, gondolataimon sem egyszerű kiigazodni, és még nehezebb szavakba önteni őket! Remélem sikerül megragadni és átadni a lényegét...

Azt hiszem, mindannyiunk nevében mondhatom, hogy a lehető legvegyesebb érzelmekkel állunk most itt 2 életszakasz határán. Egyrésztől izgatottan, sőt türelmetlenül várjuk, hogy beköltözzünk az új albérletbe, hogy új ismeretségeket kössünk az egyetemen, hogy hatalmasat bulizzunk a gólyatáborban vagy, hogy megkapjuk életünk első igazi fizetését... Másrésztől viszont nem szívesen hagyjuk magunk mögött ezt a megszokott, biztonságos, barátságos közeget. Azért valljuk be, hiányozni fog az otthon melege, a szülők gondoskodása, a régi barátságok, az osztályközösség és a vidám gimnazista élet. Mert a felmerülő nehézségek ellenére is legtöbbszörünkben vidám, pozitív emlékként maradnak meg a Munkácsyban töltött évek, és ezért sok mindenkinek köszönettel tartozunk.

Először is, hálásak vagyunk nektek, kedves szüleink, nélkületek ma nem állhatnánk itt. Köszönjük a támogatást (a pénz és a tisztelet mellett a lelki támaszt is...) a biztatást, a dicsőretek. Köszönjük a „Mindent megtanultál?” vagy „Mi ez a hármast?” kérdéseket, a szobafogságokat és az egyik napról a másikra megváltoztatott wifi-jelszavakat is...tudjuk, hogy ezek is a javunkra váltak, vagy a ti szavaitokkal élve, egyszer majd úgyis rájövünk... Köszönjük, hogy elviseltétek a „kamaszkor” nevű fránya betegség mellékhatásait is. Hálásak vagyunk az értékekért és a szeretetért, amiket tőletek kaptunk!

Kedves tanáraink! Valójában Önök töltötték meg tartalommal a gimnáziumban megélt perceinket. Köszönjük mindazt az időt, energiát és munkát, amit befektettek a mi okításunkba. Köszönjük, hogy szerveztek nekünk különböző versenyeket, programokat (még ha nem is volt mindig hatalmas túljelentkezés...). Hálásak vagyunk a türelmükért, a segítségükért és a lehetőségért, hogy mindig többet tanuljunk. Reméljük, büszkén és szeretettel, vagy legalább egy kis mosollyal az arcukon fognak ránk visszaemlékezni!

Köszönettel tartozunk továbbá az iskola minden dolgozójának (titkároknak, pszichológusnak, informatikusoknak, takarítóknak, portásoknak, konyhásoknak, büféseknek...), akik biztosították második otthonunk (extra) biztonságát, tisztaságát, otthonosságát. Köszönjük!

És végül, de nem utolsó sorban, kedves Munkácsy! Köszönjük a sok-sok közös élményt, emléket, amit kaptunk tőled! A nagyszüneti partikat, a Munkácsy Estet, a Kutatók Éjszakáját, a bográcspartykat, a teknősöket, az aulás táncórákat, a felejthetetlen diákhetet és a mindenki által jól ismert „Diákok figyelem! A menzadíjak befizetésének határideje lejárt...” kezdetű slágert. Köszönjük, hogy részesei, alakítói lehettünk a Munkácsy feelingnek. Készülj fel Munkácsy, még sokáig fogunk emlegetni...

Berecz Lilla 12.e

Végzős osztályaink



12.c



12.d





